

I

Ik kwam bijna nooit in de leerlingenkamer van de zesdeklassers. Het was er te druk en het rook er vreemd, naar voeten en in huishoudfolie verpakte boterhammen, maar omdat je er gratis thee kon halen, ging ik erheen als ik blut was. En ik wás blut sinds mijn moeder me niet meer betaalde voor het werk dat ik in haar protserige bruidsboetiek deed. Economische recessie, bla, bla, bla. Die ellende leverde me niet eens extra vrije tijd op, want ik bleef er gewoon werken. Ik kreeg er alleen geen geld meer voor. Dom van me? Waarschijnlijk wel.

‘Goed, maar wat Dylan betreft...’ zei Donna. Ik keek hoe ze met haar mond in gaapstand en met haar ogen wijd open richting plafond haar contactlenzen indeed.

‘Aha, nu snap ik waarom je op weg naar school bijna op een hond ging staan,’ zei ik, het onderwerp van gesprek niet opzettelijk ontwijkend.

Donna knipperde en wreef in haar ooghoeken. ‘Ja, ik had me verslapen. En met bril ga ik de deur niet uit.’

‘Die bril staat je geweldig.’

Ze keek me sceptisch aan. ‘Vast.’

‘Wacht, het water kookt.’ Ik liep naar het viezige aanrecht en pakte twee bekers uit de kast. Ze waren gebutst en zaten onder de theeaanslag die zich in maanden had opgebouwd, maar gingen hier voor schoon door. In elke beker een theezakje, een scheut melk (over de datum, maar goed: het kon erger), snel even roeren, theezakjes in de vuilnisbak en ik was

weer terug in mijn kriebelige maar zachte leerlingenkamerstoel, klaar om Dylan te analyseren. Niet dat er veel te analyseren viel, trouwens.

‘Ja, hij ziet er goed uit,’ zei ik luchtig, terwijl ik terugdacht aan zijn lange benen en weelderige haar, maar ik voelde me niet bepaald wat je luchtig noemt. ‘Hij moet alleen eens wat minder praten. Geen woord tussen te krijgen.’

Donna schoot in de lach. ‘Inderdaad. Hij was wel vreemd, hè? Volgens Marv is hij gewoon verlegen.’

Donna had het dus met haar neef over Dylan gehad. Vond ze hem leuk? Plotseling voelde ik een steek van jaloezie, maar ik zette het gevoel snel weer van me af.

‘Toch vond je hem wel leuk, of niet?’ Zelfgenoegzaam nam Don een slokje thee. Ze kende me te goed.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Onbereikbaar voor mij, schat. Hij is meer van het niveau Robert Pattinson...’ Ik zweeg. ‘En jij? Vind jij hem leuk?’ Meestal vielen we niet op hetzelfde type, maar je wist maar nooit.

Ze trok haar neus op. ‘Nee. Je weet hoe ik over vesten denk.’

‘Hij had helemaal geen vest aan!’ protesteerde ik, hoewel ik persoonlijk wel van jongens met wijde opavesten hield. Zo’n vest zou je niet bij een jongen verwachten, maar het staat juist leuk, als hij het tenminste met de juiste hoeveelheid ironie draagt. En voor alle duidelijkheid: vestdragers zijn goed in bed.

Don snoof. ‘Wel, hoor. Onder zijn blazer.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Niet mijn type, *maar wel iets voor jou...*’ De laatste woorden zong ze.

Ik glimlachte. ‘Zoals ik al zei: onbereikbaar voor mij.’ Het was om gek van te worden, echt. Het hele weekend na de film was ik aan hem blijven denken. Als ik tv-keek, op de wc zat of probeerde te slapen, zat hij in mijn hoofd, nonchalant tegen de muur van mijn gedachten leunend, het ene in skinny jeans

gestoken been over het andere geslagen. En dat was nog niet alles. Heel vaak was hij naakt.

Hoe dan ook.

‘Stel je niet aan,’ zei Donna. ‘Je kunt iedereen krijgen die je maar wilt. Op school heb je bijvoorbeeld bijna alle jongens al gehad.’ Ze glimlachte liefjes. De bitch.

‘Rot op,’ zei ik lachend. ‘Trouwens, er zit een wereld van verschil tussen hen en... hem. Hij is echt knap.’

Don legde haar hand op mijn knie en hield haar hoofd schuin, heel ernstig. ‘Net als jij, Ashley. Net als jij.’

Ik schoof haar hand weg. Leuk geprobeerd. ‘Sasha, die is pas knap,’ zei ik, en net toen ik mijn laatste slok thee nam, ging de zoemer voor de volgende les.

‘Begin je weer?’

Donna kon met haar ogen rollen wat ze wilde, maar de feiten spraken voor zich. Mijn volmaakte grote zus was knap, ik gewoontjes; zij braaf, ik dwars; zij lief, ik gemeen. Helaas, daar moest ik maar mee leven.

‘Hoe dan ook, Marv denkt dat ze allemaal naar Ollies feestje gaan,’ vervolgde Donna toen we bij de deur stil bleven staan voordat zij linksaf naar theaterwetenschappen ging en ik rechtsaf naar mediastudies. ‘Je weet maar nooit...’

Inderdaad. Je weet maar nooit... maar meestal weet je het wel. Ik zette Dylan uit mijn hoofd en werkte een paar uur aan mijn eindopdracht voor mediastudies.

We moesten korte documentaires maken. Ik vond het geweldig. Echt helemaal geweldig. Ik wil niet walgelijk klinken, maar er bestond een kans dat het mijn leven zou veranderen. In tegenstelling tot de meeste anderen had ik me nog niet ingeschreven bij een universiteit. Donna wilde actrice worden, Cass ging rechten studeren en had zich bij verschillende universiteiten aangemeld, onder andere die van Cambridge, Sa-

rah wilde kunstgeschiedenis gaan doen, Ollie muziek en Jack sportwetenschappen... Alleen Rich en ik hadden nog geen keuze gemaakt. Volgens mij had Rich geen idee wat hij met zijn leven aan moest, en dat gold tot voor kort ook voor mij. Ik had besloten niet naar de uni te gaan. Nog niet, althans. Ik vond het belachelijk om zoveel geld uit te geven aan iets wat me wel een titel opleverde, maar me geen bal interesseerde. Mama en Sasha hadden geschokt en ontzet gereageerd, dat viel te verwachten, maar het was mijn leven. Het resultaat was in elk geval positief: ik had iets gevonden waar ik echt warm voor liep. Ik had me goed georiënteerd en was tot het besluit gekomen om me op te geven bij de filmacademies van Southampton, Bournemouth, Falmouth en East Anglia. Niemand wist het nog, en niemand zou het ooit te weten komen, tenzij ik werd aangenomen. En ik had deze documentaire nodig om in te dienen bij mijn aanmelding.

Ik had besloten me te focussen op mensen die een bijna-doodervaring hadden gehad. Dit onderwerp lag me na aan het hart – mijn hart dat godzijdank nog steeds klopte – nadat ik afgelopen herfstvakantie in Devon bijna in zee was verdronken. (Lang verhaal.) Ik hoopte dat mijn nachtmerries erover zouden stoppen als ik het als onderwerp koos voor mijn eindwerkstuk. Wat inderdaad aardig werkte. En natuurlijk had Dylan de laatste paar nachten een hoofdrol in mijn dromen, een überaangename ervaring.

In een paar plaatselijke kranten en pulpblaadjes had ik al tussen suffe artikelen als 'Ik heb mijn oksels laten botoxen' en 'De kaasfetisj van mijn man' een aantal waargebeurde verhalen gevonden. Een of twee ervan waren precies wat ik zocht. Toen ik ze las, besepte ik hoe saai mijn eigen verhaal eigenlijk was; ik was even gestopt met ademen, maar vlak daarna weer begonnen. Meer niet. Van de tijd tussen het moment waarop ik de zee in ging en weer in het ziekenhuis wakker werd, weet

ik niets meer. Alsof die twee gebeurtenissen onmiddellijk op elkaar volgen. Maar deze mensen hadden een licht gezien, van bovenaf op zichzelf neergekeken, waren niet meer bang voor de dood, enzovoort. Had ik dat maar allemaal gehad.

Ik was verdiept in een verhaal van een oude mevrouw op de website van onze plaatselijke krant (over dat haar huis in haar jeugd tijdens de Tweede Wereldoorlog was gebombardeerd), toen iemand tegen mijn tafeltje stootte.

‘Hé!’ riep ik, klaar om iemand de huid vol te schelden, maar het was Sam maar. Hij mocht me niet, hoewel dat vroeger wel anders was geweest. Ooit hadden we op een feestje met elkaar gezoend. Maar echt, ik had het nooit zo ver laten komen als ik maar één moment had gedacht dat hij me écht leuk vond. En de enige reden waarom ik in de lach schoot toen hij dat zei, was omdat ik serieus dacht dat hij een geintje maakte. Maar goed, we zijn nu twee jaar verder en nog altijd kijkt hij me vuil aan. Ik probeerde vriendelijk te glimlachen, maar hij negeerde me en liep naar zijn tafeltje, een *Dungeons and Dragons*-boek onder zijn arm. Sexy, hoor.

Dylan daarentegen...

Verdomme. Ik had niets te verliezen behalve mijn waardigheid, en die was ik allang kwijt. Ik keek snel om me heen om te controleren of Matt, onze leraar, niet keek, en logde in op Facebook. Het zou vast niet lang meer duren voor de school Facebook blokkeerde, maar nu konden we nog naar hartenlust sociaal netwerken. Facebooken tijdens de les was echter streng verboden, op straffe van een compleet internetverbod. Dus zocht ik vlug-vlug Dylan op in Marvs vriendenlijst en stuurde hem een vriendschapsverzoek. Als hij het tegen de tijd dat ik thuis was had geaccepteerd, zou ik hem een bericht sturen.

Maar eerst moest ik de rest van de dag zien door te komen. Voor het eind van de les had ik nog net genoeg tijd om een mail-

tje naar de redactrice van de krant te sturen met het verzoek of ze de oude mevrouw wilde vragen of ik haar mocht interviewen. Daarna liep ik naar de kantine om er, net als altijd, te lunchen. Daar zaten, net als altijd, Donna, Ollie, Jack, Sarah, Cass en Rich aan de vierde tafel links, ergens in het midden van de ruimte. Ik weet niet waarom we die tafel precies hadden uitgekozen, of wanneer, maar de zeldzame keren dat er iemand anders zat, voelde het alsof je je slaapkamer binnenliep en een vreemde in je bed aantrof. En niet op een positieve manier.

‘Alweer boterhammen van thuis?’ vroeg Cass, meewarig naar mijn haastig klaargemaakte boterham met kaas kijkend die na een hele ochtend in mijn tas slap geworden was. Zij had haar lunch ook niet uit de kantine, maar dat was omdat ze op weg naar school altijd bij een delicatessenzaak langsgaat om een pitabroodje kipsalade zonder mayo van vier pond te halen. Ze doet dat omdat ze het brood van school maar niks vindt, waar ze gelijk in heeft. Maar vier pond?

Ik knikte en nam een hap klef brood met zweetkaas. Maar goed, ik had tenminste iets te eten. En Cass hoefde niet zo medelijdend naar me te kijken. De winkel en het huis waren nog steeds van mijn moeder. We hoefden nog geen uitkering aan te vragen.

‘Zo, ik hoorde dat je een leuk weekend hebt gehad,’ zei Sarah, me vanachter haar pakje vruchtensap uitdagend aanstaarend. ‘Dylan heette hij toch?’

Ik wierp Donna een vernietigende blik toe, waarop zij allesbehalve schuldbewust haar schouders ophaalde. ‘Wat? Ik wist niet dat het geheim was.’

Dat wát geheim was? Mijn god, je geeft toe dat je een jongen leuk vindt en meteen verschijnt Agatha Christie ten tonele.

‘Er valt niks te vertellen,’ zei ik tegen Sarah. ‘Ik kan hem toch niet krijgen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ash, ik weet zeker dat je iedereen kunt krijgen die je maar wilt... Ik heb nog nooit een jongen gezien die jou niet leuk vindt.’

‘Doe normaal!’ protesteerde ik.

‘Het is echt zo,’ zei Ollie ernstig. ‘Als het sociaal aanvaardbaar zou zijn, nam ik je hier ter plekke.’

‘Jij zou iederéén hier ter plekke nemen als het sociaal aanvaardbaar was,’ antwoordde ik. ‘Sorry, hoor.’

Hij knikte me vriendelijk toe. ‘Klopt.’

‘Maar serieus, Ash,’ zei Rich, die in het spiegeltje van Donna’s oogschaduwdoosje een puist op zijn kin bestudeerde. ‘Vind je hem echt leuk?’

Ik gooide quasiverontwaardigd mijn boterham op tafel, waarbij hij ogenblikkelijk aan de randen omkrulde als een dooie vis (de boterham, niet de tafel). ‘Wat krijgen we nou?’ vroeg ik. ‘Waarom zijn jullie plotseling zo geïnteresseerd in mijn liefdesleven?’

‘Omdat je normaal altijd meteen met een jongen naar bed gaat,’ zei Jack. ‘Dit is nieuw.’

Vervelende klier. Het was trouwens niet eens waar. Maar ik zei: ‘Hij vindt mij toch niet leuk. Einde verhaal.’

Dylan, Dylan, Dylan. Als mijn vrienden er niet zo’n toestand van hadden gemaakt, had ik hem misschien wel uit mijn gedachten kunnen zetten. Maar die ellendelingen hadden ervoor gezorgd dat ik hem met geen mogelijkheid uit mijn hoofd kon zetten, dus tegen de tijd dat ik die middag thuis kwam, wist ik niet hoe gauw ik de computer moest aanzetten om Facebook te checken.

Ik sloeg de voordeur met een klap achter me dicht en rende zonder mijn jas uit te trekken naar de achterkamer, waar kaarsrecht en ongenaakbaar mijn zus Sasha achter onze computer zat.

‘Wat doe jij hier?’ flapte ik eruit. ‘Waarom ben je niet op je werk?’ Redelijke vragen. Ze woonde tenslotte niet meer thuis. En ze had toch zelf een laptop/iPad/iPhone/ander glimmend draagbaar internetgadget? De ‘luxueuze woning’ in Kent waar ze met haar ‘partner’ (kots) Toby woonde, met de kleine ‘gastenzeepjes’ in het ‘gastenverblijf met eigen badkamer’, de smaakvolle banken en de stijlvol ingelijste ‘kunst’ aan de muren, was vergeven van dat soort spullen. Dat huis zat tot over zijn roodbakstenen oren in de technologische snufjes. WiFi stroomde onzichtbaar uit niet minder dan drie fonkelnieuwe kastjes die keurig netjes waren bevestigd aan de muur van de studeerkamer beneden, de zolderkamer en de garage. De garage, nota bene!

‘O, hoi, Ashley,’ zei Sasha, ze keerde zich om en glimlachte liefjes. ‘Ik heb een vrije dag. Ik heb mama eindelijk overgehaald om haar boodschappen online te doen, dus schrijf ik haar in bij Ocado, want die zijn aangesloten bij Waitrose.’ Ze keek weer naar het scherm. ‘Die zijn veruit het beste, zowel ethisch als kwalitatief.’

Tjonge. Lekker boeiend. Als ik het op mijn vierentwintigste over supermarkten ga hebben, mag je me onmiddellijk neerknallen. ‘Gaat het nog lang duren, denk je? Ik heb de computer nodig.’

‘Een kwartiertje, oké?’ antwoordde Sasha zonder zich om te draaien. ‘Ik kom het wel zeggen als ik klaar ben.’

Ik trok een gezicht naar haar rug en liep naar de keuken om iets te eten te pakken. Op maandag was de winkel van mijn moeder ’s avonds niet open, maar ondanks dat zou ze niet voor zessen thuis zijn. En dan gingen we pizza eten, ons maandagavondritueel. Op weg naar mijn kamer stak ik mijn hoofd om de deur van de zitkamer, waar mijn zusje Frankie voor de tv zat. De meeste twaalfjarigen zouden naar een of andere stupide tienerserie op Disney Channel kijken, maar

zij keek in lotushouding naar mijn moeders yoga-dvd.

‘Alles goed, Frank?’

Ze stak haar vinger op ten teken dat ik even moest wachten, plaatste daarna de topjes van haar middelvinger en duim tegen elkaar en legde haar handen op haar knieën, net als de graatmagere, in balletpak gehulde vrouw van de dvd, ademde diep in en bracht een langzaam ‘ommmmm’ ten gehore. Daarna draaide ze zich naar me om, haar verschoten schoolblouse en marineblauwe plooirok zo on-yoga-achtig als maar kon.

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Ging het goed?’

‘Ja, super. Behalve dat je er winden van gaat laten.’ Ze bleef me strak aankijken – een nieuwe gewoonte van dat gekke zusje van me – en ik schoot in de lach.

‘Mama zegt dat dat bij haar op yogales aan de lopende band gebeurt,’ zei ze verwijtend.

‘Vast, Frankiepankie,’ zei ik. ‘Heb je een leuke dag gehad?’

Ze draaide zich weer om naar het scherm. ‘Best wel. Mevrouw Baines zei dat ik uitzonderlijk goed kan imiteren.’

‘Wie deed je na?’

Ze trok haar benen weer in de lotushouding. ‘Mevrouw Baines.’

Hoe kon het ook anders. Ik draaide me om om weg te lopen, maar bleef staan en zei: ‘Weet jij wat Sasha hier doet? Ze is hier vast niet alleen om dat online shoppen voor mama te regelen.’

Frankie ademde sissend in door haar tanden. ‘Geen idee. Misschien heeft ze ruzie met Toby.’ Ze zette de dvd weer aan.

Interessante hypothese, maar ik geloofde niet dat het waar was. Toby en Sasha waren misselijkmakend klef samen, een en al kusjes en ‘schatje’ en ‘liefje’. Ik liet Frankie alleen met haar ‘ommm-mantra’ en ging naar mijn kamer om iets anders aan te trekken.

O ja, mijn kamer. Die heb ik van Sasha gekregen toen ze uit

huis ging om te studeren. Het was het beste cadeau dat ze me ooit heeft gegeven, veruit het beste. De hele herfstvakantie was ik bezig geweest hem te veranderen. Ik had haar Laura Ashley-behang van de muren getrokken en de hele kamer paars geschilderd, op de donkere vloerplanken na, die ik zo liet. Voor over mijn bed vond ik bij Oxfam een paar meter stof met een drukke geometrische jareuzestigprint. Ik verving Sasha's zware, gebloemde gordijnen door een paar houten jaloezieën van Ikea en hing tot slot een enorme Kurt Cobain-poster aan de muur. Voor de foielelijke nephouten kledingkast had ik geen oplossing – ik had geen geld voor een nieuwe – dus schoof ik die naast de deur, zodat je hem in elk geval niet zag als je binnenkwam. Wie had ooit gedacht dat ik zo creatief zou zijn? Het was helemaal hoe ik het me had voorgesteld, ik vond het geweldig. Een plekje voor mezelf. Ik had zelfs een schuifje op de deur gezet, helemaal bovenaan zodat het niet opviel, maar mijn moeder had het met haar mentale moeder-radar onmiddellijk in de gaten. Omdat ik beloofde de deur 's nachts niet op slot te doen, mocht het zo blijven. Ik deed hem natuurlijk wel op slot, maar dat wist zij niet.

Zoals altijd als ik mijn kamer binnenkwam, zette ik eerst mijn cd-speler aan, deed de jaloezieën dicht en knipte mijn bedlampje aan. (Het plafondlicht gebruikte ik nooit. Ik vond het fijner om sommige dingen verborgen te houden. Diepzinnig, hè?) Vervolgens trok ik mijn schoolkleren uit en had binnen een oogwenk een legging en een oversized trui aan. Heerlijk. Ik was net op mijn bed neergeploft om een beetje voor me uit te gaan staren toen Sasha op mijn deur klopte en haar hoofd om het hoekje stak.

'De computer is vrij, Ashy,' kirde ze. Even voor de duidelijkheid: ik haat het om Ashy genoemd te worden.

Ik sprong van mijn bed en liep achter haar aan mijn kamer uit. 'Ga je weer?' vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd, waarbij haar blonde paardenstaart parmantig heen en weer sprong. ‘Ik heb voor de avondmaaltijd een ovenschotel met kip meegenomen. Mama kan wel een avondje rust gebruiken, dacht ik. Ik heb niet de indruk dat ze veel hulp krijgt als ik er niet ben.’

Ik stak mijn tong uit naar haar rug. ‘Hm. Nou, sorry dat ik je plezier vergal, maar maandagavond is pizza-avond. En het is trouwens “avondeten”, niet “avondmaaltijd”.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Avondeten, avondmaaltijd. Komt op hetzelfde neer. En je gaat echt niet dood van een zelfgemaakte maaltijd op maandag.’

‘Ik bedoel,’ zei ik, me verbijtend, ‘dat mama helemaal geen avondje rust nodig heeft, want een telefoontje van twee minuten om een pizza te bestellen is echt niet zoveel werk.’

‘Het zal wel,’ zong Sasha terwijl ze de trap af veerde en haar perfect gemanicuurde nagels over de leuning liet glijden. Ik ontblootte mijn tanden naar haar toen ze naar de keuken liep om de brave dochter uit te hangen, en rende naar de achterkamer. Ik drukte op een toets om het scherm tot leven te brengen, logde snel in op Facebook en mijn maag maakte een tuimeling toen ik zag dat Dylan mijn vriendschapsverzoek had geaccepteerd. Hoera! Ik schreef snel een bericht. Hoewel, ‘snel’? Tien minuten lang probeerde ik de perfecte bewoordingen te vinden om de indruk te wekken dat ik het bericht even ‘snel’ had geschreven. Het werd uiteindelijk dit:

Hoi. Het was leuk om je te ontmoeten! Wat betreft het kerstfeest: zat. 3 dec. in het voetbalclubhuis in Bishops Lane – volgens mij komen de Beverscouts daar ook, als je daar ooit op gezeten hebt. De Bevers zijn OKEE! Ashley.

Haha, om je te bescheuren. Maar ik wist niets beters. Ik kneep mijn ogen dicht en drukte voor ik van gedachten kon veran-

deren op Versturen. Een blik op Dylans profiel maakte me duidelijk dat er niet veel te zien was. Geen noemenswaardige statusupdates of prikbordberichten. Zelf was ik ook niet zo openhartig op Facebook. Fijn te weten dat hij er dezelfde principes op nahield. Toch klikte ik even op Info, gewoon om te kijken, en schoot bijna hardop in de lach toen ik zag dat zijn favoriete muziek, films en tv-programma's vrijwel exact dezelfde waren als die van mij. Bewonderenswaardig dat een heterojongen het lef heeft om ervoor uit te komen dat *The Wizard of Oz* een van zijn lievelingsfilms is (ik weet zeker dat hij hetero is, mocht je eraan twijfelen, want Donna heeft het Marv gevraagd), en ik kende niemand die *Question Time* net zo leuk vond als ik (dat is de intelligente versie van *Jeremy Kyle*).

Nog steeds glimlachend opende ik een andere browser en checkte mijn e-mail. De redactrice van de krant had ook gereageerd. Kijk mij eens populair zijn! Ze schreef dat haar secretaresse de oude mevrouw had gebeld en dat ze het goedvond dat ik contact met haar opnam. Geweldig. Nou, carpe diem, grijp je kans, dacht ik. Ik pakte mijn telefoon en toetste het nummer van de mevrouw in.

'Goedemiddag, met Bridget Harper.' Ze had de meest bekakte stem die ik ooit gehoord had. Ze leek de koningin wel.

Ik schraapte mijn keel. 'O, hallo, met Ashley. Volgens mij heeft de redactrice van...'

Ze onderbrak me. 'O ja, hallo! Wilde jij me niet interviewen over de oorlog voor een project van school?'

Zo, ze klonk nog goed bij de pinken. Ze moest ongeveer negentig zijn, maar aan haar stem te horen zou je denken dat ze dertig jaar jonger was.

'Ja, als u het tenminste goedvindt.'

'Natuurlijk. Weer eens wat anders. De tv is overdag toch niet veel soeps.'

Hilarisch. Ik sprak af dat ik over een paar dagen na schooltijd naar haar toe zou komen ('Ik ga er maar van uit dat je geen bijlmoordenaar bent, kind.') en breide toen snel een eind aan het gesprek omdat ik – *ping!* – antwoord van Dylan kreeg.

Hmm. Was hij geïnteresseerd of gewoon snel? Met kloppend hart opende ik het bericht.

Ik ben erbij! Dylan x

En dat, mensen, is nu de definitie van kort maar krachtig. Stralend als een halve gare en met op hol geslagen vlinders in mijn buik, sms'te ik Donna:

Raad eens wie me net een
bericht heeft gestuurd op FB??

Zoals gewoonlijk belde ze binnen ongeveer 2,8 seconden.

'Ik zei toch al dat hij je leuk vond.'

Ik sloot de computer af en draafde de trap op naar mijn kamer. Ik plofte op mijn bed neer, maar ik was te onrustig. Vervolgens stond ik weer op en begon heen en weer te ijsberen. 'Rustig aan! Hij heeft alleen maar gezegd dat hij naar het feest komt... Het kan ook zijn dat hij jónú leuk vindt.'

Ze snoof. 'Doe normaal. Je weet best dat dat niet zo is.'

'Ik maak me nog geen illusies, schat, maar ik ga ervoor.'

'Goed zo,' zei ze. 'Wat schreef hij nou precies?' En de volgende twintig minuten, tot mijn moeder van haar werk thuiskwam en me voor het avondeten riep, analyseerden we die drie woorden en de x tot ze in mijn ziel gegrift stonden. Het ging de goede kant op.

'Wat ziet het er verrukkelijk uit, Sash,' zei mijn moeder terwijl ze de borden uit de kast pakte. Ik zat aan tafel in mijn eigen

kleine Dylan-wereldje terwijl Frankie weer Frankie-achtig bezig was. Ze deed iets gekks met haar glas, ze probeerde zichzelf in de bodem te zien of zoiets.

‘Ga zitten, mam,’ commandeerde Sasha. ‘Ik ga je verwen-
nen. Ontspan je maar.’ Ze drukte me een fles witte wijn uit de
koelkast in mijn handen. ‘Ashley, schenk mama even een glas
wijn in.’

‘Zeggen we geen alsjeblieft meer?’

Ze rolde met haar ogen. ‘Alsjeblieft.’

Ik glimlachte en schonk de wijn in. Niets kon mijn humeur
verpesten.

‘De ovenschotel is dus met kip van de biologische boerderij
even verderop bij ons in de straat,’ zei Sasha opgewonden, ter-
wijl ze bij ons aan tafel schoof. ‘En de groenten zijn van de
boerenmarkt.’

‘En de rijst?’ vroeg ik terwijl ik de champignons er zorgvul-
dig uitpikte. Vieze slijmerige dingen. ‘Geteeld door een coö-
peratie van blinde, lesbische gehandicapten?’

‘Nee, die is van Waitrose,’ legde Sasha uit. Geen spootje
ironie. Ik trok een wenkbrauw op en probeerde Frankies blik
te vangen, maar zij bestudeerde argwanend de inhoud van
haar bord. Behalve champignons, bleekselderij en eend eet ik
praktisch alles. Frankie niet. Zij wil altijd precies weten wat
haar voorgeschoteld wordt. Zelfs bonen op geroosterd brood
moet worden gescheiden in bonen en geroosterd brood. De
bonen naast het brood, niet erop. Stoofschotels waren een hel
voor Frankie.

‘Mmm,’ zei mijn moeder, verlekkerd met haar ogen rol-
lend alsof een hap kip met groente het toppunt van genot voor
haar was. Misschien was dat ook wel zo. Het was al een hele
tijd geleden dat ze een vriend had gehad.

Ik nam een hap. ‘Ja, heerlijk.’ Dat was het ook wel.

‘Het ziet ernaar uit dat ik promotie krijg op mijn werk,’ zei

Sasha, op een toon alsof ze een gesprek wilde beginnen terwijl ze eigenlijk alleen maar vreselijk zat op te scheppen. ‘Mijn manager gaat op een van onze kantoren in Londen werken... Ik werk er natuurlijk nog niet zo lang, maar ik presteer net zo goed als de anderen. Ik maak absoluut kans.’

Sasha is makelaar. Ik kan er niets anders over zeggen dan: *gaaaap*.

‘Fantastisch, Sash,’ riep mijn moeder glimlachend. ‘Het gaat jou en Toby echt voor de wind.’

Sasha glimlachte en knikte terwijl ze een hap doorslikte. ‘Toby komt trouwens deze kerst in aanmerking voor een behoorlijke bonus. Ik kan niet wachten tot ik die cheque zie!’ Ze wreef in haar handen. ‘Dat wordt een nieuwe keuken!’

Zo verliep een maaltijd met Sasha nu altijd. Het gebeurde maar zelden dat ik of Frankie er een woord tussen kon krijgen, en normaal gesproken zou ik op het punt staan om mijn vork door mijn hand te boren om mezelf af te leiden van Sasha’s geestdodende geblaat. Maar die dag niet. Die dag had ik Dylan in het vooruitzicht. Terwijl ze door bleef zwetsen, glimlachte ik kalmpjes terwijl mijn gedachten overuren draaiden met beelden van Dylan, naakt. Tralala!

Ik had het feelgood-gevoel ook nog de volgende dag op school, waar een uitgelaten sfeer heerste, alsof er ergens in het universum op een onzichtbare knop was gedrukt waarmee – bam – de feestperiode was aangebroken. Of misschien was het gewoon de toespraak ’s ochtends in de aula over alle kerstflauwekul die de school had gepland. Hoe dan ook, de stemming was uitbundig en de mensen die ertoe deden (wij dus) hadden het over niets anders dan het feestje van Ollie, dus na school nam Ol ons mee naar de plek waar het allemaal zou gebeuren.

Normaal gesproken zouden we de bus genomen hebben,

maar dat was voor het Ian-incident. Om een lang verhaal kort te maken: hij was buschauffeur en ik heb ooit drie kwartier iets met hem gehad. Ik zag hem een paar jaar lang bijna wekelijks en ik vond hem er leuk uitzien – hij was niet veel ouder dan ik – en we maakten altijd geintjes. Een keer was ik op weg naar Donna, en toen raakten we aan de praat en liet hij duidelijk merken dat hij meer wilde. Ik dacht bij mezelf: laat ik de *diem* maar eens *carpen* en het erop wagen. Het was leuk, maar daar was wat mij betreft ook alles mee gezegd. Hij dacht er helaas anders over en begon me te bombarderen met sms'jes en te stalken op Facebook. Hoe hij aan mijn mobiele nummer kwam, was me een raadsel. Maar goed, ik had al maandenlang niet meer de bus genomen voor het geval ik hem zou zien, en zelfs mijn vrienden meden zijn vaste route, omdat hij ze altijd over me uitvroeg. *C'est moi*: een magneet voor losers.

We gingen dus lopend, met Ollie en Jack, die het clubhuis voor een vriendenprijsje had weten af te huren omdat zijn voetbalclub het gebruikte, als haantjes voorop; ze leken wel een stel rijkelui-skulletjes die als hobby een paar nachtclubs uitbaatten in plaats van twee eindexamenleerlingen met de sleutels van een clubhuis.

'Nou, ik ben benieuwd,' zei ik fluisterend, nadat Ollie tien minuten lang de tent had zitten ophemelen alsof het de Moulin Rouge was.

'Anders ik wel,' zei Sarah. 'Ik hoop niet dat het heel *bling-bling* en sportclubachtig is, met overal grote tv's en lelijke vloerbedekking.' Ze checkte of Ollie ons niet kon horen, maar hij was druk met Jack in gesprek. 'En stel dat het er naar jongenskleedkamers ruikt?'

Ik trok een wenkbrauw op. 'Heb je daar dan ervaring mee?'

'Ja, meneer Shattock en ik vinden het heerlijk om tussen de toques te stoeien,' zei ze met een uitgestreken gezicht.

'Gadver, Saar!' Meneer Shattock was groot en behaard en

droeg altijd een superkorte korte broek. Zo'n ballenknipper. Hij had geen sadistische, seksistische of andere kwalijke gymlerarentrekjes, maar hij was de minst aantrekkelijke man die ik ooit had ontmoet. En daarbij reken ik ook mijn asociale oom Nige die tatoeages in zijn gezicht heeft en een paar tanden mist.

We kwamen bij een laag stenen gebouwtje met een metaalen dak. Geen zorgen op het blingblingfront dus. Jack haalde de deur van het slot en we liepen met z'n allen naar binnen.

Het was een tamelijk grote, rechthoekige ruimte met een versleten houten vloer, een bar tegen de muur en ruimte om dansen. De muren waren geelachtig wit, met hier en daar donkere vlekken, die, vermoedde ik, stamden uit de tijd dat je binnen nog mocht roken. Geen tv's met sportzenders. Het was een beetje armoedig, en hoewel het er niet stonk, wilde je liever niet te diep inademen. Maar het had absoluut potentie.

'Helemaal goed!' zei ik. Eén kant van het vertrek bestond van boven tot onder uit ramen. In de verte zag je de zee en de twinkkelende lichtjes van de pier.

'Ja, geweldig, joh,' zei Rich, waarderend de bar inspecterend.

Cass stond in het midden van de ruimte, ze beet op haar lip en keek kritisch om zich heen. Jack sloeg zijn arm om haar schouders. 'Goed, toch?'

Ze glimlachte. 'Ja, hoor. Prima.' Ik bedacht net dat ze nog neerbuigender en ongeloofwaardiger zou overkomen als ze Jack een klopje op zijn hand zou geven, toen ze dat ook daadwerkelijk deed. Ik wisselde een veelbetekende blik met Donna en Sarah. Het was overduidelijk dat Cass zich afvroeg of Adam, die eikel van een vriend van haar, een armoedige voetbalkantine wel een geschikte plek voor een feest zou vinden. Nou, hij kon de pot op. Als Adam iets niet leuk vond, was dat juist een aanbeveling.

‘Kom op, schat,’ zei Sarah, ze pakte Cass’ hand en kneep erin. ‘Het is onze laatste kans om te feesten voor alle examens en ellende van het volgende trimester.’

‘Ja, gun jezelf een verzetje, schat,’ voegde Rich eraan toe, terwijl hij met zijn hand door haar haar woelde. ‘Zelfs David Cameron leunt wel eens achterover... om z’n geld te tellen of zo.’

Ik wierp hem een blik van *scherp, zeg* toe en hij stak zijn middelvinger naar me op. Lekker volwassen.

‘Hé, Jack,’ zei Donna toen ze zag dat Cass zenuwachtig werd en even met rust gelaten wilde worden. ‘Kan je niet stiekem een gratis drankje voor ons regelen om het te vieren?’

‘Dacht het niet!’ sputterde Jack. ‘Er hangen waarschijnlijk overal camera’s.’ Ik betwijfelde dat, maar keek, net als de anderen, toch naar het plafond. Niets.

‘Maak je niet druk, honey,’ zei Rich terwijl hij een heupfles uit zijn broekzak trok. ‘Neem maar wat van mij.’

Sarahs ogen rolden bijna uit hun kassen. ‘Shit, had je dat mee naar school? Stel dat de kluisjes waren gecontroleerd?’

Hij haalde zijn schouders op en glimlachte zelfvoldaan. ‘Nou, dat is mooi niet gebeurd.’ Hij ging op de grond zitten en wij in een kringetje erbij. Het was cool om de hele kantine voor onszelf te hebben.

‘Wat is het vandaag?’ vroeg Donna. ‘Citroenlikeur? Kooksherry?’

Rich keek haar vernietigend aan. ‘Nee, Baileys.’

‘Merken je ouders niet dat er minder Baileys in de fles zit?’ vroeg Cass, en nam een slokje.

Rich schudde zijn hoofd. ‘Mijn moeder heeft voor kerst drie flessen ingeslagen. Ik heb gewoon uit elke fles een beetje gehaald.’

Cass gaf de fles aan mij door. Baileys was niet echt mijn lievelingsdrankje – smaakt naar gesmolten cognacboter – maar

op dat moment was het prima. Bijna het eind van het trimester, kerstvakantie in het vooruitzicht... Dylan.

‘O. Mijn. God!’ gilde Donna, die een enorme jukebox uit de jaren vijftig naast de bar zag staan. Ze rende eropaf en riep: ‘Snel, ik heb muntjes nodig.’ We scharrelden er een paar bij elkaar. ‘Verzoeknummers?’ vroeg ze, door de lijst speurend. Maar voor we konden antwoorden, brulde ze: ‘O, deze heb ik al eeuwen niet meer gehoord!’ Ze gooide een muntje in de gleuf en drukte drie knoppen in. Een paar seconden later klonk het geluid van rinkelende arrensleebellen.

‘O, deze is héérlijk!’ riep Cass in haar handen klappend, terwijl wij allemaal luid protesteerden.

‘Don, wat doe je?’ vroeg ik, in de hoop dat deze verschrikkelijke kerstshit niet met mijn geld was betaald.

Donna gaf de jukebox een dreun. ‘Nee! Dat liedje heb ik helemaal niet gekozen!’ Ze draaide zich naar ons om. ‘Echt niet, ik zweer het! Ik wilde Dizzee Rascal aanzetten.’

‘Oké. We geloven je,’ grinnikte Ollie. Hij sprong overeind en greep Cass’ hand. ‘Dansen,’ zei hij, en hij begon heen en weer te springen alsof iemand een stekker in hem gestoken had. Ik had nog nooit een jongen ontmoet die zo van dansen hield als Ollie. Zelfs Rich niet, die, zonder dat ik hem een etiket wil opplakken, nu niet bepaald het prototype hetero is. Cass hoeft je het geen twee keer te vragen. Je zou het niet van haar zeggen met haar keurige uiterlijk en haar bravemeisjesgedrag, maar Cass kan geweldig dansen. Ze heeft de meest waanzinnige moves in haar repertoire. Wat helaas niet voor de rest van ons geldt. Maar dat vonden we geen punt. Het nummer was nog niet halverwege of we stonden allemaal als idioten te swingen.

‘Yeah!’ riep Rich, en pakte me bij de achterkant van mijn jasje om de polonaise te doen. Banale muziek vraagt om dito acties, en ik wilde natuurlijk geen spelbreker zijn. Ik greep

Donna bij haar trui, zij greep Ollie, hij pakte Sarah, zij sleurde Cass erbij en Cass greep Jack, en voilà: in een minipolonaise van zeven liepen we met de muziek meeblerend door het zaaltje alsof we bezeten waren van de geest van de kerstkitsch. Iemand die ons door het raam had gezien had de mannen in witte pakken erbij gehaald, maar oké. Wij vonden het geweldig.

Toen het nummer afgelopen was, lieten we ons op de (niet al te schone) vloer zakken, bleven uitgeput en hijgend liggen en lieten het gelukzalige gevoel op ons neerdalen als veren na een kussengevecht. Ik deed mijn ogen dicht en probeerde alles uit te schakelen en alleen aan het hier en nu te denken. Morgen na schooltijd zou mijn moeder mij en Frankie meeslepen naar Sasha en Toby voor een ‘pre-kerstdiner’, waar ik me niet op mijn gemak zou voelen en de zenuwen zou krijgen. Het was familie, maar ik was een vreemde eend in de bijt. Met mijn beste vrienden samen in een gebouwtje zijn, een heuse ouderwetse jukebox ontdekken en ons nergens voor hoeven schamen: dat waren de momenten in mijn leven waar het om ging.

De gedachte aan morgen had de magie van het moment verbroken. Ik ging rechtop zitten en sloeg mijn armen om mijn knieën, waardoor de anderen in mijn richting keken. We keken elkaar aan en glimlachten.